

L'imperi de la llei o la llei de l'imperi (del cinema)

Tal i com estableix qualsevol Codi Civil –i l'espanyol no és pas cap excepció– l'imperi de la llei exigeix que “les lleis només es deroguin per altres de posteriors”. Mentre i tant no es produeix aquesta substitució, les lleis segueixen vigents i, per tant, són d'obligat compliment, tant per als ciutadans com, sobretot, per a l'administració de l'estat. D'altra manera es crearia una perillosíssima situació d'indefinició i d'indefensió jurídica.

Una evidència tan diàfana que sembla que hauria d'ésser absurd reiterar-la..., en condicions normals! Tanmateix, convé recordar-la a la Conselleria de Cultura, i al seu màxim responsable, Ferran Masacarell, que dilluns [anuncià](#), amb una enorme satisfacció i orgull, que a partir d'ara “podrem veure d'una manera molt notablement incrementada l'oferta de cinema produït als Estats Units en llengua catalana”, ressaltant la importància que “tots els artistes i les cares de Hollywood parlin català”.

Deixant de banda –que ja és molt deixar– el fet que una gran part de les pel·lícules nord-americanes tenen ben poc de cultura i molt d'espectacle, i que no seran “artistes i les cares de Hollywood” els que “parlin català”, sinó els seus dobladors, cal posar esment en el fet que la [lleï 20/2010, de 7 de juliol, del cinema](#), en el seu article 18, estableix que “[En un màxim de cinc anys], quan s'estreni a Catalunya una obra cinematogràfica doblada o subtitulada amb més d'una còpia, les empreses distribuïdores tenen l'obligació de distribuir el cinquanta per cent de totes les còpies analògiques en versió en llengua catalana”.

Article que s'incompleix flagrantment, en contemplar l'acord signat amb unes entitats tan generoses, comprensives i conscients nacionalment com són el Gremi d'Empresaris de Cinema de Catalunya, i la Federació de Distribuïdores Cinematogràfiques FEDICINE que l'any 2017 –si els ciutadans catalans “ens mostrem responsables i fem l'opció del català” (Masacarell *dixit*)– el percentatge de les còpies serà únicament del 35 %.

La qual cosa només permet dues interpretacions; una d'insensata i una altra de racional. Primera, la lletra de la llei es referia al que havia de succeir “en un màxim de cinc anys”, una vegada superat aquest període, el tant per cent obligatori de còpies en català s'alliberava. Segona, la Generalitat s'ha modernitzat i ha adoptat com a seva la filosofia llibertària del moviment dels indignats del 15-m, convertint el text de les lleis que ella mateixa aprovà en confeti parlamentari.

dimecres, 28 de setembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

